

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. Благоевград, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на шести януари през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Бельова

Членове: Лилия Масева
 Анета Илинска

като разгледа докладваното от Лилия Масева Въззивно гражданско дело №
20211200501103 по описа за 2021 година

Производството е по реда на [чл. 435 и следващите от ГПК](#).

Образувано е по жалба с вх. №16743/01.11.2021 г., по описа на частен съдебен изпълнител Б.В., с район на действие ОС – Благоевград, подадена от Д. К. Р., чрез адв. Г.К., срещу Разпореждане от 27.09.2021 г. на съдебния изпълнител по изпълнително дело /ИД/ №1287/2020 г., с което се отказва да се спре изпълнителното производство и да бъдат отменени обезпечителните мерки.

Жалбоподателят счита че оспореният акт е неправилен и незаконосъобразен. Излага доводи за това, че разпореждането на ЧСИ за издаване на ново удостоверение от НАП за размер на публичните задължения, е незаконосъобразно. Счита, че с процесния акт, съдебният изпълнител не се е произнесъл по наложения заповест за наем на лек автомобил, собственост на трето лице, както и, че е ограничена възможността му да претендира спиране при наличие на законни и обосновани аргументи за това. Навежда възражения с това, че неправилно с последващо съобщение е изменен размерът на първоначално посочената дължима сума в покана за доброволно изпълнение. Твърди се още, че с наложените множество обезпечителни мерки, е нарушен принципът за съразмерност между дължимата сума и налично длъжниково

имущество. Твърди, че в конкретния случай, съдебният изпълнител не е взел предвид всички релевантни обстоятелства, поради което наложените обезпечителни мерки са прекомерно обременяващи. Релевират се съображения за това, че искането за спиране на изпълнителното дело е направено, поради наличието на висящо образувано съдебно производство по чл. 439 от ГПК, срещу „****“ ЕООД, като е представен изпълнителен лист, ведно с изявление за прихващане по чл. 104 от ЗЗД.

Прави се искане да бъде отменено, като незаконосъобразно Разпореждане от 27.09.2021 г. на ЧСИ. Иска се и спиране на изпълнителното дело, на основание чл. 438 от ГПК, до произнасяне по жалбата.

Взискателите по изпълнителното дело - „****“ ЕООД, ЕИК **** и „****“ ЕООД, ЕИК **** в законоустановения срок по [чл. 436, ал. 3, изр. 1 от ГПК](#), не са депозирали становище по жалбата на длъжника.

По делото са представени мотиви на ЧСИ Б.В. по [чл. 436, ал. 3, изр. 2 от ГПК](#), с които е заявено становище за неоснователност на жалбата. Приложено е и копие от изпълнителното дело.

Окръжен съд - Благоевград, след като разгледа жалбата и приложените с нея материали, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството по ИД №1287/2020 г., по описа на ЧСИ Б.В. с рег. №890 и район на действие ОС – Благоевград, е образувано по молба на взискателите - „****“ ЕООД, ЕИК **** и „****“ ЕООД, ЕИК ****, въз основа на изпълнителен лист от 19.11.2020 г., по т. д. №5790/2015 г., по описа на СГС, срещу Д. К. Р., ЕГН *****, с адрес: гр. Благоевград, ул. „...“ №11, за заплащане на парично задължение. В хода на изпълнителното производство е изпратена Покана за доброволно изпълнение с изх. №08773/18.08.2021 г., с която длъжникът е уведомен за образуваното изпълнително дело, дължимият размер на задълженията и наложените обезпечителни мерки. Същата е връчена на 30.08.2021 г. на задълженото лице, за която свидетелства приложената по делото разписка за извършено връчване. С молба от 03.09.2021 г., Д.Р., е направил възражение срещу наложените обезпечителни мерки – възбрана върху подробно обективизираните в поканата недвижими имоти, запор на вземания на длъжника от банки, като е депозирал искане за тяхната отмяна. Претендира, че обезпечителните мерки са прекомерни и несъразмерни с паричното задължение. Навеждат се съображения, че

съдебният изпълнител следва да вземе предвид извършено прихващане на задължения към „****“ ЕООД. С посочената молба, длъжникът е направил още искане за прекратяване на делото по отношение на публичните вземания, както и предвид прихващането и претендираната липса на публични задължения, да бъде преизчислената таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ. Излага доводи за това, че следва да бъде прекратено изпълнителното дело по отношение на „****“ ЕООД, поради фактът, че в Поканата за доброволно изпълнение е вписан, като вискател единствено „****“ ЕООД. В условията на алтернативност се прави искане за спиране на изпълнието срещу Д.Р., като се предлага да бъде определен размер на сумата върху вземането от 1 759.20 лв. към „****“ ЕООД, която следва да бъде внесена за спиране. Представя се и удостоверение по чл. 87, ал. 6 от ДОПК, за липса на публични задължения.

С Разпореждане от 27.09.2021 г., съдебният изпълнител е отказал спиране на делото, поради липса на законови основания за това, както и е отказал да бъдат отменени наложените обезпечителни мерки. Изложил е подробни мотиви за липсата на основания да се приеме, че наложените обезпечителни мерки са несъразмерни. Отбелязал е, че във връчената покана за доброволно изпълнение е допусната техническа грешка, като не е изписано, че Р. дължи разделно сумите на горепосочените вискатели - „****“ ЕООД, ЕИК **** и „****“ ЕООД, ЕИК ****. Излага становище, че съдебният изпълнител не разполага с компетентност да извърши исканото прихващане на задължения между длъжника Р. и „****“ ЕООД. Съдебният изпълнител е мотивирал своя акт, като е приел, че представеното от задълженото лице удостоверение по чл. 87, ал. 6 от ДОПК, за липса на задължения не освобождава същия да изиска ново удостоверение по чл. 191 от ДОПК за размера на публичните задължения.

Предвид горното описание на фактическата обстановка, хронологията на извършените действия от съдебния изпълнител, настоящата инстанция счита че жалбата е процесуално допустима, с изключение на претенциите за преизчисляване на дължими такси по изпълнителното дело. Същата е подадена от процесуално легитимирано лице – длъжник, срещу подлежащо на обжалване действие по [чл. 435, ал. 2, т. 6 и т. 7 от ГПК](#) – отказа на съдебния изпълнител да спре изпълнителното дело.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна, поради следното:

Спирането на изпълнителното производство означава временно преустановяване на следващите се изпълнителни действия, като извършените до спирането действия остават в сила заедно с възможността изпълнението да се възобнови, когато основанието за спиране отпадне.

Основанията за спиране са императивно определени в закона - чл. 432, ал. 1 от ГПК, чл. 454 от ГПК, чл. 638, ал. 1 от ТЗ. Спирането настъпва съответно по разпореждане на съда, по искане на вискателя, с постановление на съдебния изпълнител (в случаите на чл. 432, т. 3, във вр. с чл. 229, ал. 1, т. 2 и 3 от ГПК и на чл. 454 от ГПК). В конкретния случай искането за спиране е обосновано единствено с аргумента, че е налице висящо съдебно производство между длъжника и един от вискателите по процесното изпълнително дело – „****“ ЕООД. По отношение на това обаче следва изрично да се отбележи, че висящността на съдебен спор, по същество не представлява основание за спиране на изпълнителното производство. В този смисъл, доколкото спирането на изпълнителното производство е допустимо само в предвидените в закона случаи, а в разглеждания случай длъжникът не се позовава на такова основание, то настоящият съдебен състав приема, че обжалваният отказ на съдебния изпълнител в тази си част се явява законосъобразен.

На следващо място, по отношение на конкретните пороци на оспорвания акт, изложени от жалбоподателя, съдът счита следното:

Съдебният изпълнител, като орган на принудително изпълнение, на когото държавата е делегирала публична функция да извършва принудително събиране на частни притезания /чл. 2 от ЗЧСИ, чл. 264, ал. 2 ЗСВ/ може да упражнява този прерогатив единствено и само чрез изпълнителните способности, предвидени в ГПК. Законът не му е предоставил компетентност да извършва или да констатира осъществяването на прихващане, поради което съдебното разбиране за наличие на такова правомощие не намира опора в законодателството. В рамките на изпълнителния процес, органът по принудително изпълнение може да предприема само изрично посочените в ГПК способности за удовлетворяване на парични вземания, като осребрява различните имуществени права на длъжника чрез начините, регламентирани в ГПК с императивни норми – 1. Изпълнение върху движима вещ /чл. 465 – чл. 482/, 2. Изпълнение върху недвижим имот /чл. 483 - чл. 520/, 3. Изпълнение върху вземания на длъжника /чл. 507 – чл. 514/, 4. Изпълнение

върху ценни книжа /чл. 515 и 516/ и 5. Изпълнение върху дял на длъжника от търговско дружество. Материалноправното прихващане по чл. 103 и чл. 104 от ЗЗД не фигурира, като изпълнителен способ в ГПК. По тълкувателен път също не може да се обоснове такава компетентност на съдебните изпълнители, която по същество е правораздавателна. В практиката и теорията е възприет основният принцип на българския граждански процес, че процесуалноправните норми имат императивен характер и е недопустимо същите да биват тълкувани разширително или да се прилагат по аналогия.

Аргумент в подкрепа на разбирането, че изпълнителните органи нямат правомощието да извършват или да зачитат осъществено от страните прихващане се извлича от систематичното тълкуване на процесуалните норми, уреждащи възможността да бъде осъществено по съдебен път прихващане. Те са регламентирани в част втора, озаглавена „Общ исков процес” и са неприложими към изпълнителните производства, към които се прилагат само общите правила на процесуалния кодекс по чл. 1 - чл. 102 от ГПК.

В исковият граждански процес страните по делото могат да осъществят прихващане между вземанията на ищеца и ответника. Ищецът би могъл да направи извънсъдебно изявление за компенсация и при наличие на спор за нейното валидно извършване, да предяви отрицателен установителен иск за недължимост на своето вземане поради настъпване на погасителния ефект на упражненото от него компенсационно право. Пред него е открита и възможността да заяви материалното си право на компенсация за пръв път с исковата си молба, което да съчетае с процесуалното действие на предявяване на отрицателен установителен иск по чл. 124, ал. 1 от ГПК. В индивидуалното изпълнителното производство, развиващо се по правилата на ГПК, не е предвидена възможност длъжникът, срещу когото е образувано изпълнителното дело да извърши прихващане и на това основание да се намали дългът по делото и евентуално да се стигне до прекратяване или приключване на последното. В изпълнителното производство е невъзможно позоваването на каквито и да било правопогасяващи възражения, освен ако изрично законодателят не е предоставил такава възможност при извършването на конкретно действие /както например е сторено с чл. 433, ал. 1, т. 1 от ГПК/. Ето защо се налага правният извод, че след като липсва изричен процесуален ред за извършване на компенсация, задълженото лице

не разполага с възможност пред съдебния изпълнител да се позовава на подобен способ за погасяване на дълга му.

На следващо място, по отношение на претендираната несъразмерност на наложените обезпечителни мерки, същата е неоснователна. Първо трябва изрично да се отбележи, че обезпечителна мярка – запор върху моторно превозно средство не е налагана по изпълнителното дело, видно от приложенията по същото. На л. 71 от изпълнителното дело е приложен отговор от сектор „Пътна полиция“ – Благоевград при ОД на МВР – Благоевград, от който става известно, че не е вписан наложен запор върху МПС с рег. №Е7980МВ, поради фактът, че същото е регистрирано на името на друго лице, различно от задълженото лице Д.Р..

В контекста на оплакванията от задълженото лице, касаещи прекомерност на обезпечителните мерки, следва да се изложи, че с разпоредбата на чл. 442а, ал. 1 от ГПК, е въведено изрично изискване за съразмерност на наложените обезпечителни мерки и предприетите изпълнителни способности с размера на задължението. Несъобразяването на принудителното изпълнение с това изискване води до неговата незаконосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 441, ал. 2 от ГПК. С оглед на това е предвидена и защита на длъжника срещу процесуално незаконосъобразното принудително изпълнение при несъразмерност, като на същия е предоставена възможността по чл. 442а, ал. 2 от ГПК, да релевира несъразмерността чрез възражение пред съдебния изпълнител, който при установяване на такава вдига съответните обезпечителни мерки.

Следователно, процесуалното средство за защита, с което разполага длъжникът съгласно чл. 442а ал. 2 от ГПК, е да отнесе несъразмерността чрез възражение до съдебния изпълнител, като при евентуален отказ, какъвто е и в конкретния случай, длъжникът би могъл да ангажира отговорността на съдебния изпълнител за вреди по общия исков ред по ГПК. В този смисъл е и константната съдебна практика. Разпоредбата на чл. 422а от ГПК, предвижда защита на длъжника срещу несъразмерно предприети от съдебния изпълнител действия, но тази защита следва да се осъществи по исков ред, съобразно предвиденото в чл. 441, ал. 2 от ГПК. Това следва, както от систематичното място на нормата в раздел II – „Защита по исков ред“, така и от самия текст на чл. 442а ал. 1 от ГПК. Съгласно цитираната разпоредба, наличието на

несъразмерност на изпълнителните действия се преценява след като бъдат отчетени всички данни и обстоятелства по делото, процесуалното поведение на длъжника и възможността вземането да остане неудовлетворено, а за извършването на такава преценка е необходимо спорът да бъде решен по същество след събиране на съответните доказателства и при съобразяване с интереса на вискателя, който е водещ в изпълнителното производство, а това не може да стане в производството по обжалване действията на съдебния изпълнител.

По отношение обаче на аргументите на жалбоподателя за това, че ЧСИ не се е произнесъл с процесното Разпореждане за отказ от 27.09.2021 г., по искането за преизчисляване на разноските по изпълнителното дело /възлизаци, според поканата за доброволно изпълнение в размер на 361.77 лв./, в тази си част съдът не е компетентен да се произнесе. В настоящия случай, ЧСИ не се е произнесъл изрично по направеното искане на длъжника за редуциране на разноските по изпълнението /инкорпорирано в молбата, а в следствие и в жалбата/, поради което жалбата следва да бъде оставена в тази си част без разглеждане, като недопустима. Едва при отхвърляне на искането за редуциране на тези разноски, актът на съдебния изпълнител ще подлежи на обжалване пред съда.

Ето защо, жалбата срещу отказа за спиране на изпълнителното дело, в частта на непроизнасяне от съдебния изпълнител на направеното искане за преизчисляване на таксите по т. 26 от ТТРЗЧСИ, подлежи на изрично разглеждане от частния съдебен изпълнител, който следва да се произнесе с акт, който би подлежал за разглеждане по същество на съответните оплаквания.

С оглед на гореизложените мотиви, водещи до неоснователност на подадената жалба, направеното искане за спиране на изпълнителното производство по реда на чл. 438 от ГПК, се явява също неоснователно, поради което следва да се остави без уважение.

Ръководен от гореизложеното, Окръжен съд – Благоевград,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНА жалба с вх. №16743/01.11.2021 г., по описа на частен съдебен изпълнител Б.В. с район на действие ОС – Благоевград, подадена от Д. К. Р., чрез адв. Г.К., срещу Разпореждане от 27.09.2021 г. на съдебния изпълнител по изпълнително дело /ИД/ №1287/2020 г., с което се отказва да се спре изпълнителното производство и да бъдат отменени обезпечителните мерки.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата, в частта на непроизнасяне от съдебния изпълнител на направеното искане за преизчисляване на таксите по т. 26 от ТТРЗЧСИ.

ПРЕПРАЩА жалбата на ЧСИ Б.В., в частта на направеното възражение за непроизнасяне по искане за преизчисляване на дължимите разноси по изпълнителното дело, за произнасяне с изричен акт.

ПРЕКРАТЯВА производството по в. ч. гр. д. №1103/2021 г., по описа на ОС –Благоевград, в частта с която е оставена без разглеждане жалбата.

Решението, в частта, с която се оставя без разглеждане процесната жалба, имащо характер на определение, подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му пред Софийски апелативен съд.

РЕШЕНИЕТО, в останалата си част е окончателно и не подлежи на обжалване, по аргумент от чл. 437, ал. 4 от ГПК.

Препис от настоящото решение да се изпрати на ЧСИ и страните за сведение и изпълнение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____